

ÁLOMTALAN

P. N A G Y I S T V Á N

Fekszem
éberem. Együtt virrasztunk;
akárha holmi váróteremben,
téli hajnalon, csipás szemű,
lármás zöldségeskofák között.

A szomszédoló figyelem
– ahogy pillantásoddal végig -
szántasz „szánandó testemen” –
miért, hogy ily riadtan, vakon
megremeg. Lenne csak
kevésbé éber, restebb egy kicsit
– akár a lomhán elhasaló
unalom –: barátkozó
tenyeredtől, tudom, meg-
juhászkodnának arcomon a fintorok
is. A megszelídített halál álma
bennünk a testi fájdalom – mert
fáj itt is, meg ott is –
egyszerre több helyen is –, de
elviselhető virradatig.

És élélhetsz még egynéhány évet
(elég-e) – néhány csonkát és egészet;
a férfi-sorsból bizvást csipegethatsz.
Ki halálára fülel: élni érkezik-e?
Lásd, bennem felsajog *valaminek* az élete,
aminek kevés vagyok én és kevés vagy te –

csak burjánzik vadon, s ha
 faggatom: önmagamra haragítom.
 (S egyre csak pissegek, pórázát
 csuklómra tekerve.)
 És te, testeddel rám nehezkedve,
 te se hidd: „valaki elröppenő
 álmában létezünk csupán”.
 Mert tágra nyitott szemmel lesnek
 rám (és terád is), ébren-alvókra,
 s testünket tekintetük
 általragyogja, akár a röntgensugár.

Fekszem
 éberem, együtt virrasztunk...

(Menetrendszerűen érkezik a reggel.)

Zlatko Prica: A kis hajó, 1973